İdris Asanin

FURSAT TAPTI...

Paravozlar sim-siya, gece qara,
Ağır-ağır fışnaylar...
Bağıralar...
Aşıqalar hırsızday.
Bu masqara
İşlerine yardımğa çağıralar.

Tirkevleri Qırımdan Qızıl Orda
Çöllerine yetkence yüzlep qatar.
Suvday aqalar Şarqqa...
Bilmem qayda...
Kete kevşek vagonlar... Yükü-tatar.

Bu dünyağa ne oldı?
Bu ne zulum?..
Kömür olıp ateşke aqa tatar.
Qaysı devlet şay eze kendi qulun,
Etmişi ne?..
Bu halqnıñ ne suçu bar?!..

Bir günâhı bu halqnıñ —
Yurtu — cennet,
Dini — İslâm,
Qanı — türk,
Adı — tatar.
Yavurlar pek begene o yerlerni,
Fursat taptı Qırımnı boşatalar!

Qızıl Orda,
1944 s. iyün 2

MENİM ANTIM

"Ant etkenmen, söz bergenmen
Millet içün ölmege.
Bilip, körip milletimniñ
Köz yaşını silmege!"
Noman Çelebicihan

Yurtsuz qalğan hor milletim, ğurbetlikte yüresiñ,
Açlıq, qorluq hastalıqtan sürü-sürü ölesiñ.
Mezarcılar yoruldılar, cenazeler qılınmay.
Dua, hatim bir yaq tursun, ...ölgen eske alınmay.

Bir kün keçse kimse bilmey dünki qabir ne yerde,
Mezarlıqta ölülerni qaşqır süyrey kimerde.
Bunı körip yürek sızlay, etim-tenim çimirdey,
Buña nasıl yürek çıdar, ğadaplanmay, irimey?!

Bu ğarip halq aqsız yerde mında ölip bitsinmi?
Yurtnı basqan yağmacılar körip bayram etsinmi?
Millet artıq ğayıp ola, qaldı duşman şerine,
Tatar adı tarihlardan şan-şüretsiz siline.

Gece-kündüz oylanğanım — bu zevalğa bir çare,
Bu accılar aqılıma neler-neler ketire!..
Nefretlenem, göñlüm taşa, közlerimden yaş kele,
Tek bir Niyet — Küreş yolu ... irademe küç bere.

Men ant etem, ant etkenniñ izlerinden ketmege,
Milletimniñ aqqı içün canım feda etmege!

Mitan qışlağı, Samarqand vilâyeti, Özbekistan
1944 s. sentâbr

AQİQATNI SÖYLEYİM

Açlıq, qorluq, hastalıq,
Er kün onlap mevtalar...
Nevbet tiymey cıymağa,
Aftalarnen yatalar.

Baş ucunda etimler
Tökeler közyaşların.
Taştan-taşqa uralar
Meşaqqatlı başların.

Qıyametmi, mahşermi
Oğrağanıñ, qor tatar?..
Bu zulumnıñ astında
Bilse ediñ neler bar!..

Birevler dey: “Ya, Rabbim!
Qayda qaldı aqiqat?”
Digerleri bekleyler
Padişadan bir imdat.

Qayda baqsan — felâket,
Kim çıdar bu accığa?!..
Aldanuvlar, ümütler,
Daa beter facia!..

Mında millet yoq ola,
Yürek sızlay, iñleyim.
Öz-özümni tutamay,
Aqiqatnı söyleyim:

— Beklemeñ, siz ğaripler,
Padişadan meramet.
O zalımnıñ özünden
Başladı bu qıyamet.

Emir berdi, quvdılar
Baba yurtu – Qırımdan.
O sağ ekeç, biz içün
Qurtuluş yoq zulumdan!

Mitan qışlağı, Samarqand vilâyeti, Özbekistan
1944 s. noyabr

BİR AVUÇ TOPRAQ

Töşekten közlerin tikip közüme,
Qartbabam: “Azizdir – ana-yurt!” – dedi.
Nefesi tutulıp, soñki sözünde
Vatandan bir avuç topraq istedi...

Sebepsiz ğurbetni hatırlap er an,
Az qala ökünip, boğula adam.
Yurtuna asretlik, menligi viran,
Ecelsiz ölümge oğradı babam.

Etrafqa köz taşlay, oylarğa dalam,
Göñülim ezile, kederim arta.
Zan etem… qabrinde zavallı babam
Bir avuç topraqqa telmirip yata.

Mitan qışlağı, Samarqand vilâyeti, Özbekistan,
1945 s.

YIRLA, SAZIM!

Yaşlığıñdan yırcı sazım, sen özüñe bazanıp,
Adaletten bir aq arap, aqsızlıqtan qavruldıñ.
Bu muqaddes tilegiñe siltem, soqum qazanıp,
Aziz ilham çoqrağıñdan – hor halqıñdan ayrıldıñ.

Endi aqsız ıncıtılıp, tilden tilge tüşip sen,
Bu amansız esarette künden-künge solasıñ.
Intılsañ da, aq sözünen aqiqatqa yetmeden,
Divarlarnı buğavlağan bu zindanda qalasıñ.

Men de yaşlı közlerimni saña tikip qarayım,
Körem, yıldız söngen kibi, yavaş-yavaş sönesiñ.
Kene olsa, taqdiriñe yahşılıqlar yorayım,
Sen günasız hor halqımnıñ taliyine küyesiñ.

Yırla, sazım, horlansañ da, sen aqiqat eşqına,
Söyle qavum-qardaşlarğa göñüliñniñ qarasın.
Asırlarca hışım bermey bu zavallı halqıma,
Beyaz qartal pancalağan yüreklerniñ yarasın.

Senday sadıq meslekdeşni halqım aslı taparmı?
Sen keçmişniñ facialı sırlarını bilesiñ.

Böyle aqsız parçalanğan, saçratılğan tatarnıñ
Öküniçli közyaşların iñley-iñley silesiñ.

Nesil ölse – nesil doğar, sen nesilge mengu qal,
Nesilni cet küreşlerge, oña ğayret, çıdam ber.
Nesillerni safqa çağır, hor tatarnı yolğa sal,
Seniñ arzı-istekleriñ olsun onnen beraber.

Yırla, tatar evlâdınıñ soñsuz qara yazısın,
Yırla, sazım, sen halqımnıñ vatansızlıq accısın!

1951 s.

ANA TİLİ

Doğğan yeriñ Qırım seniñ,
Er tilniñ bar doğğan yeri.
Doğğan yeriñ kibi düober,
Acayipsiñ, Ana tili!

Halqım kibi epkin, usta,
Hızmettesiñ künü-tünü.
Çeber yigit qızlarıday
Ğayretlisiñ, Ana tili!

Fenden seni ayırsa da,
Asırlarnıñ afat yeli,
Aşıq Ümer, Kerem kibi
Ebediysiñ, Ana tili!

Boğazıña yapışsa da,
Sırt zulumın qanlı eli,
Çoqundırğan çağında da
Çoqunmadıñ, Ana tili!

Otqa attı, yerge qattı,
Ne yapmadı ötmiş saña!
Otqa kirip, külden çıqtıñ
Sen halqımnı yaşatmağa.

Zindanlarğa taşladılar
Halqım ile birge seni.
Aqqa işanç, iradeñni
Yoq etmediñ, Ana tili!

Bu dünyanıñ incisidir
Menim aziz tuvğan İlim.
Sen olmasañ, men de yoqım...
Biñ yaşayıq, Ana tilim!

Samarqand
1964 s.

DAĞLAR

Ey, dağlar!
Ey, yeşil dağlar!..
Töpeleri aqçil dağlar,
... demeñ dünya böyle qalır.
Bir kün sizge yolum oğrar,
Ümütlerim dönmeden…

Ey, dağlar!
Ey, mor dağlar!..
Nar qırmızı, hor dağlar!
Bu dünyada neler olmay,
Bir kün sizge yolum oğrar,
Tenim külge dönmeden.

Köre-bile susqan dağlar,
Qayğıdan qar qusqan dağlar!
Derelerde cenazesiz
Yatqanlarğa kimler ağlar,
Öz ümmeti olmasa…

Açıq mavı, quru dağlar!
Köz yetişmez ulu dağlar!
Baş taşına bir gül qoyıp,
Şeitlerge kimler ağlar,
Bir nişanı qalmasa…

Salqın suvlu serin dağlar!
Cılğaları teren dağlar!
Yat illerde sizge asret,
Hor ölgenler, em de sağlar!
... göñül taşa efkârımdan.

Ah, ne güzel sıra dağlar!
Yurtta saqçı tura dağlar.
Bir niyetim — halqım barda,
Baba Yurtum — bu mekândan
Üzülmesin bizim bağlar!

1966 s. iyül

SALĞIR

Salğır aqa gece-kündüz
Biñ intizar çeke-çeke.
Qave renki köpüklerin
Yalılarğa töke-töke.

Salğır aqa, deşetlene,
İradesi demir kibi.
Saillernen pancalaşa,
Bir küreşçi ömür kibi.

Salğır aqa Azavğa! – dep,
Kâ qabara, kâ yatışa,
Qayalarğa uruna da,
Efkârından çölge taşa.

O deñizge qavuşmaqçün
Qayta-qayta qanatlana.
Qavuşqan soñ, dersiñ, ana
Quçağında raatlana.

Salğır, men de aqşam-saba
“Vatanım!” dep çalışmaqtam,
Qayalardan daa suvuq
Aqsızlıqnen çarpışmaqtam.

Taraq tişli divarlarnı
Tırnağımnen devirirdim.
Kirişteki Baş qulleni
Astın — üstke çevirirdim.

Salğır, bil ki, bala edim,
Yurt nazına toymadım men.
Taqdir senden ayırsa da,
Yurt sevgisin coymadım men.

Kördim seniñ ğayretiñni,
Bir ot tüşti bedenime.
Seniñ parlaq iradeñni
Örnek etem men kendime.

1967 s. sentâbr

BAĞÇASARAY

Qayalar seslene sesi bar kibi,
Qaranlıq dereler deñizden teren.
Taşları saqaylar yadikâr kibi,
Tatarnıñ silinmez ayaq izlerin.

Salaçıq yolları, Savusqan deresi,
Ne qadar levhalar ketirdi fikrime...
Sağımda Geraynıñ aq mermer dürbesi,
Tarihlar saf olıp kirmekte zikrime.

Qırlarğa tırmaşqan yolları uzun,
Enişi, yoquşı salıncaq kibi.
Çalısı, çimeni, yosunlı taşları
Güzeller boynunda boyuncaq kibi.

Er yolnıñ başında ötmişten bir iz,
Kâde bir körüne mezar taşları.

Bu yollar, qart dağlar, qabarğan deñiz –
Ezilgen tatarnıñ silâdaşları.

1971 s. iyün

BAĞÇASARAYDA

Mına şeer asırlarca
Avropağa qorqu saçqan,
Qıpçaq İli, Qızıl Yardan
Aq deñizge yollar açqan.

Mında mermer minareler
Qadalğanlar mavı kökke.
Beyaz-qoñur qayalarğa
Küneş altın nurun töke.

Onıñ namı, şan-şüreti
Endi çoqtan elden ketti.
Sırttan qopqan qattı boran
Barlığını viran etti.

Onıñ sırlı çeşmesinden
Aqıp tura közyaşları.
Han Sarayı, darma-dağın,
Sınıp yata baştaşları.

Çoq asırlıq ğarez duşman
Bunı körip ferahlana.
Bağçasaray bu alıña
Göñlüm taşa, yürek yana.

1972 s.

EY, VATAN

Bar ömür ıntıldım,
Men saña, ey, Vatan!

Ne tañrı ses berdi,
Ne zalım padişa.
Kimlerge söyleyim
Yurtsuzlıq derdimni,
Aqsızlıq otunda
Bedenim tutaşa.

Kün qona,ayaqlar
Kölgege sürüne,
Çatırnıñ çeresi
Qarağa bürüne.
Bu yerler közüme
Kelinday körüne,

İrisem, bitsem de,
Yurtumdan keçmedim.

Ağarmış artından
Altın tüs Ay çıqa.
Sanarsıñ, perdeden
Közyaşlı yar baqa,
Asretli göñlümni
Ayrılıq ep yaqa,
Ezilip bitsem de,
Yurttan vazgeçmedim.

Üzlüksiz ötse de,
İcransız bu devran,
Horlanğan canlarnı
Tapılır yandıran.
Küçlenir kölgeler,
Teprenir bu cian,
Yahşı bil, sen tiran,
Men yurttan keçmedim.

Sağ ekeç, könmedim
Men matem yasına,
Uzun söz kerekmey
Menim baş taşıma.
Tikenler tolsa da,
Sevgimniñ tasına,
Yaralı göñlümni
Bermem başqasına,

Azizim,
Vatanım,
Men senden keçmedim,
Eñ qattı uruştan
Daa vazgeçmedim.

1974 s. avgust

BAŞ TAŞI

Ey, tilsiz baş taşı,
Bir kesek mermer!
Sen ötmiş ömürden
Söyle bir haber.
Çıdap bu küneşke,
Yağmurğa, yelge,
Kimni şay örtesiñ,
Bu hızmet kimge?
Kimge sen ebediy
Saqçılıq etesiñ?
Kelecek nesilge
Ayt, neler cetesiñ?

Kimdir o astıñda
Davuşsız yatqan,
Bu suvuq mermerge
Sözleri batqan?
Eger sen taş yürek
Namerdni qorasañ,
Ruhuna yolcudan
Bir dua sorasañ,
Taşla o alçaqnı,
Yatsın öz başına.
Özüñ de çeviril
Qaldırım taşına.
...Eger o Yurtunı,
Halqını sevgen,
Bir aziz niyetçün
Er şeyge köngen,
Bugünniñ tañında
Yarınnı körgen,
Kelecek oğrunda
Topraqqa döngen
Er ise, menden de
Ruhuna ramet,
Özüne, işine
Sıñırsız ürmet!

1976 s.

DOSTUMA!

Yosmam, taqdir silteminen
Bir belâğa çatsa başıñ,
Efkârlarıñ ezip seni,
Közleriñniñ kelse yaşı,
Yañğızım dep, oylama iç
Çagır meni, çağır meni.

Ömür yolu tegenekli.
Ola bilir, aq işiñe
Aks etip, felek seniñ
Ayaq çalar küreşiñe.
Yañğızım dep, oylama iç
Çağır meni, çağır meni.

Taqdir yaltaq, ğadderane,
Terslik eter maqsadıña,
Köküsiñden bassa seni
Aslı razı olma oña,
Yetişirim imdatıña,
Çağır meni, çağır meni.

Taliy küsse – ömür çeke
Aqibetin sezdirmeden,

Yıqmaq ister fursat seni
Aq göñülni ezdirmeden,
Dalma, ğafil deryasına
Çağır meni, çağır meni.

Aq küreşi şaqa degil.
O er şeyden meşaqatlı.
Eger ecel yıqsa seni,
- Yeñilmekten ölüm tatlı
Niyetiñe qurbanım men,
Çağır meni, çağır meni.

1976 s.

İSTİQBAL KÜREŞİ

İstiqbal küreşi degil bir oyuncaq,
Menimce bu yolda yanmalı er çıraq,
Bir sefer başladıq uzundan em uzaq,
Kerige yol yoqtır, yol yoqtır kerige
Ketmeli ileri, ileri... Ancaq
Bu yollar uçurım, meşaqqat olacaq.

Elvida! Anayım, sarılma sen maña,
Men ketem halqımnıñ aqqını sormağa,
Şerefli niyetke vicdanım çağıra,
Kerige yol yoqtır, yol yoqtır kerige
Ketmeli ileri, ileri... Ancaq
Bu yolda amansız küreşler olacaq.

Şübesiz bu yolda baş yarar taşlar,
Incınğan közlerni yaqar közyaşlar.
Sebepsiz aqaret yürekni aşlar,
Kerige yol yoqtır, yol yoqtır kerige,
Ketmeli ileri, ileri... Ancaq
Bu yolda çıdamlı yigitler qalacaq.

Kimniñ bu küreşte çıdamı yoq ise,
Muqaddes niyetke imanı yoq ise,
Qalır o kenarda söngen çıraqday,
Milletniñ alından habersiz-uzaqday,
Biz içün bu soñki sınavlar olacaq.
Bu yolnıñ soñunda adalet doğacaq!

Ketmeli ileri, ileri... Ancaq
Bu yolnıñ oğrunda adalet doğacaq!

1976 s.

T...ĞA!

Küneş yorğun yerge ene,
Nurlarını tökip gülge.
Erte saar qayta kene
Sanki aşıq tuvğan İlge.

Sen dünyanıñ işine baq,
Can sevgiden ğıda ala.
Sevmegen, ya sevilmegen
Yañğız doğa, yañğız qala.

Etme, güzel, bir ömürni
Bir sebepsiz böyle perşan.
Çin sevginiñ sefasından
Bu dünyada qalsın nişan.

1978 s.

HALQIMA

Vicdanı temizler siltemden uzaq,
Temizsiñ – lekeler yapışmaz saña.
Dağ seli astında qalsa da çoqraq,
Çoq keçmey arınır, inanam oña.

Ecdadım keçmişte ant-yemin etip,
Ölümge kettiler namus, ar içün,
Şanına kir tiyse, er şeyden keçip,
Qanınen yuvdılar özüniñ suçun.

Şan satılıp alınmay, o – büyük Miras!
O – vicdan, o – emek, o – mañlay teri!
O tatlı ömürden qıymetli biraz,
O – keçmiş, o – bugün, o dönmez keri.

Eminim aqiqat saña da küler.
Şübesiz, adalet o seniñ Aqqıñ.
Bu çelik niyetni qıtalar bile.
Yaşamaq borclusıñ, sen aziz halqım!

1978 s.

ŞAİRNİÑ ÖLÜMİNE

Öldi şair,
Yumuldı aqsızlıqqa
Nefret ile qarağan ötkür közler.
Müürlendi yatlarnı qıyratqan til,
Yoqtır artıq salmaqlı keskin sözler.

Öldi şair, yata o yavlar basqan
Ana yurtnıñ töründe bizden uzaq.
Baralmadım qabriñe gül qoymağa,
Yurt yolunda tiklendi biñlep tuzaq.

Ketti şair yaltaqlar dünyasından
Davet etip bizlerni halq işine.
Dedi: “Dostlar, beklemeñ siz aqiqat
Qoşulmadan adalet küreşine”.

Yoqtır artıq, qırıldı aq qalemi,
Hor halqına berilgen coşqun yürek.
Artıq urmay, toqtadı şay vaqıtsız.
Yas siltemge ne qadar çıdam kerek?

Söndi artıq, yumuldı adaletçün
Asırlardan ileri baqqan közler.
Qayta-qayta dedi o: “Coyulmasın
Atalarnıñ mirası – şanlı izler”.

Yoq, ölgeni yoqtır o, şair yaşay,
Şair halqnıñ küçüne qoşa küçün.
Qırımlınıñ yüregin eñ töründe
Küreşlerge çağıra vatan içün.

Şair bugün biz ile, aramızda,
O satqınlar sürüsin ep kötekley.
Yanıq yürek topraqta suvumadı,
Şair bizni çağırıp, yurtta bekley.

1979 s.

TAMÇILAR

Bir tamçı — ne demek?!
Biz közge ilmeymiz.
Tamçığa sebep ne, aslına irmeymiz.
Siyarğan, yağacaq buluttan tamdımı?
Ya ötken afatlı borandan qaldımı?

Bir tamçı...
Esame... deymiz biz er yerde,
Lâkin kel, fikir et, sınap kör kimerde,
Unutma, tamçılap taşlarnı oyğanın,
Yüksekte cem olıp, çelekten quyğanın.

Köz yetmez dağlarnıñ şıpırıp yüzüne,
Qayanıñ, bayırnıñ soqulıp negzine,
Deşetli küç ile temelni kemirgen,
O titis yarlarnı tamçılap devirgen.

Bir tamçı – tamçıdır,
Lâkin o tamçılar
Yağmurğa çevrilse, yüzüñni qamçılar.
Temeli tamçınen yuvuğan saraylar,
Çoq keçmey, mıtlaqa büs-bütün omraylar.

İsterim, tamçılar sel olıp, taşcınlap,
Qabarıp, köpürip, deñizge aşsınlar.
Bu viran yarlarnıñ tübüni oysunlar,
Dereniñ, cılğanıñ çöplügin yuvsunlar.

1980 s.

RUYALAR

Ah bu tüşler, tüşteki zevq ayt nede bar?
Qaydalarğa alıp barmay bizni tüşler
Tıñmay çalıp yetilmegen çoq niyetler
Ömür boyu bitmey aytqan bir çoq işler
Kerçeklene çoq kimseniñ tüşlerinde
Aqiqattan uzaq qalğan işleri de.

Faqır tüşte namlı ketken büyük bir bay,
Zadikânca quşanğan o dersin sultan
Keyf yerinde suvuq sıcaq abaylamay
Pervası yoq ne borandan, ne afattan.
Suv boyunda bağçalıqta büyük saray,
Astı kilim, divarı hal odalarda
Etrafında hızmetkârlar dolanalar
Azbarında soyu düldül atları bar.

Hanlar da şay ruyasında yoqtır iç ğam,
Ayat zevqı!... Ne isyan bar, ne cenkleşe,
Ne tahtına hast etken bir yaqın tuvğan
Ne avam halq aqqın sorap kötekleşe
Er kes oña baş egmekten iç bir sözsüz
Memlekette qalmağan şay qırsız, yüzsüz.

Sevgisini qoldan bergen yigit deseñ,
Yuqusında asret çekken yarın köre,
O qarşıdan, ruh yerinden körümi şeñ,
Qolun cayıp quçağına kelip kire.

Men ğarip de, faqat tüşte tapıp ara,
Safdaşlarnen birge kete küreşlerge
Zalımlarğa darbe berip ardı-sıra
Qavuşamız halq oğruna yeñişlerge
Eñ muqaddes maqsadımız er bir işte,
Bizge birlik, ğayret bere bu yeñişte,

Deymiz: “Artıq biz qazandıq musaviy aq,
Köz aydınlar olsun saña ey aziz halq!”

Moskva,
1998 s. sentâbr

ANAMNIÑ DUASI

Göñlüñde kâ sevinç, kâ teren ğam,
Ömür boyu dualar etti anam.
Dey edi o: “Kin tutıp, ya intiqam
Günalarğa batmasın iç bir insan.”

Tañrım, saqla saña sadıq ruhumızın,
İrit afat dağınıñ qarlı buzun.
Bitmez olsun dünyada insaf ve ar,
İnsan körsün insandan itibar.

O yürekten ibadet ete edi,
Künü faqat duanen öte edi.
Adamlarnıñ müşkülin anam
Kendi meşaqqatı, derdi zan ete edi.

O bir dağın tübünde, küçük köyde,
Yaşay edi eski güzel bir evde.
Köre edi o mindan kâinatin
Hayal ile dünyanıñ yedi katin.

Duasını küçüne ğarip anam,
Can yürekten isana, hana edi.
Bu dünyanıñ azğanı, batqanına
Ateş alıp yürekten yana edi.

Qabul olur duası er sözünde,
Anam buña şübesiz, ketti emin.
Hayal etem, o simdi köz ögümde,
Bası töben, secdede, ruhuna Amin!

EY, BÜYÜK OCAMIZ!

İsmail beyniñ qabri başında.

Ey, büyük ocamız! Köter başıñnı,
Baq, kene keldik biz – nesiliñ, mındamız!
Yıqsa da melunlar mezar taşıñnı,
Biz seniñ iziñni ebediy coymamız!

Senden kördik nur, senden – şifa,
Senden – sadaqat em soñsuz vefa.
Esapsız olsa da biz körgen cefa,
Bizler “Aq yolunda küreşten talmamız!”

Çoq yıllar nuruñdan biz marum qaldıq,
Üç nesil sürgünde ep seni añdıq.
İşte baş ucuñda kene toplandıq.
Eminim, biz sensiz bir an da qalmamız!

Baq, bugün bu yerde — er zorğa köngenler,
“Yurtum!” – dep küreşken, köküsin kergenler.
Bu yerde – ayatın milletke bergenler.
Kim bunı añlamay – esapqa almaymız!

Keçtik biz sahralar, ayazlı dağlardan.
Mahsus qurulğan tuzaqlı ağlardan.
Selâmlar ketirdik ölgen emsalardan.
Tökülgen tolmaycaq, biz bunı añlaymız!..

Küç berir bizlerge zorluqlar, müsibet.
Meşaqqat dünyasın ahırı yoq, ebet.
Kene de emelge etermiz, bu – Niyet.
Biz artıq ibliske tekrar qul olmamız!

Yolumız – Türkiylik, aqiqat yoludır,
Ötmiş em kelecek şan ile toludır.
Bu yoldan çekilmek ayatnıñ soñudır.
Ey, büyük Atamız, iziñden qalmamız!

Ocam! Biz qavuştıq, ötse de çoq yıllar ,
Kelirmiz aldıña, otaymaz bu yollar,
O deşet yılları keride qaldılar,
Eminim, köstergen yoluñdan taymamız!